

'La cançó del comte Arnau' Maragall va escriure 'El comte Arnau' durant molts anys

El 15 d'agost de 1895, des de Sant Joan de les Abadesses, en una picada d'ullet maliciosa (comenta Glòria Casals), Maragall escrivia al seu amic Anton Roura: 'Ara me'n vaig a missa de dotze a l'església bizantina del vell monestir on, segons la llegenda, el comte Arnau anava a veure l'abadessa Adalaisa, filla de Jofre el Pilós (?).' Maragall no va trigar a escriure els versos sobre la llegenda.

'El comte Arnau, Maragall el va escriure durant molts anys (del 1895 al 1910) i en llocs diferents, i aparegué en llibres diferents: 'Visions & Cants' (1900), 'Enllà' (1906) i 'Seqüències' (1911).

LA CANCÓ DEL COMTE L'ARNAU

«¿Tota sola feu la vetlla, — muller lleial?
¿Tota sola feu la vetlla, — viudeta igual?».
«No la faig jo tota sola, — comte l'Arnau;
no la faig jo tota sola, — valga'm Déu val».
«¿Qui teniu per companyia, — muller lleial?
¿Qui teniu per companyia, — viudeta igual?».
«Déu i la Verge Maria, — comte l'Arnau;
Déu i la Verge Maria, — valga'm Déu val».
«¿A on teniu les vostres filles, — muller lleial?
¿A on teniu les vostres filles, — viudeta igual?».
«A la cambra són que broden, — comte l'Arnau;
a la cambra són que broden — seda i estam».
«¿Me les deixaríeu veure, — muller lleial?
Me les deixaríeu veure, — viudeta igual?».
«Massa les espantaríeu, — comte l'Arnau;
massa les espantaríeu, — valga'm Déu val».
«¿A on teniu els vostres mossos, — muller lleial?
¿A on teniu els vostres mossos, — viudeta igual?».
«A la pallissa que dormen, — comte l'Arnau;
a la pallisa que dormen, — valga'm Déu val».
«Pagueu-los bé la soldada, — muller lleial;
ja veieu les meves penes, — viudeta igual».
«Aixís que l'hauran guanyada, — comte l'Arnau;
Aixís que l'hauran guanyada, — valga'm Déu val».
«¿Per on heu entrat vós ara, — comte l'Arnau?
¿Per on heu entrat vós ara, — valga'm Déu val?».
«Per la finestra enreixada, — muller lleial;
per la finestra enreixada, — viudeta igual».
«Ai, que me l'haureu cremada, — comte l'Arnau;
ai, que me l'haureu cremada, — valga'm Déu val».
«Ni tan sols us l'he tocada, — muller lleial;
ni tan sols us l'he tocada, — viudeta igual».
«¿Què és això que us surt del cap, — comte l'Arnau?
¿Què és això que us surt del cap, — valga'm Déu val?».
«Males coses que he pensades, — muller lleial;
males coses que he pensades, — viudeta igual».
«¿Què és això que us ix pels ulls, — comte l'Arnau?
¿Què és això que us ix pels ulls, — valga'm Déu val?».
«Són les males llambregades, — muller lleial;
són les males llambregades, — viudeta igual».
«¿Què és això que us ix pels nassos, — comte l'Arnau?
¿Què és això que us ix pels nassos, — valga'm Déu val?».
«Són les coses que he olrades, — muller lleial;
són les coses que he olrades, — viudeta igual».
«¿Què és això que us ix per la boca, — comte l'Arnau?
¿Què és això que us ix per la boca, — valga'm Déu val?».
«Són les males paraulades, — muller lleial;
són les males paraulades, — viudeta igual».
«¿Què vos ix per les orelles, — comte l'Arnau?
¿Què vos ix per les orelles, — valga'm Déu val?».
«Males coses que he escoltades, — muller lleial;
males coses que he escoltades, — viudeta igual».
«¿Què és això que us ix pels braços, — comte l'Arnau?»

¿Què és això que us ix pels braços, — valga'm Déu val?».
«Són les males abraçades, — muller lleial;
són les males abraçades, — viudeta igual».
«¿Què és lo que us ix per les mans, — comte l'Arnau?
¿Què és lo que us ix per les mans, — valga'm Déu val?».
«Males coses que he tocases, — muller lleial;
males coses que he tocases, — viudeta igual».
«¿Què és això que us ix pels peus, — comte l'Arnau?
¿Què és això que us ix pels peus, — valga'm Déu val?».
«Els mals passos que donava, — muller lleial;
els mals passos que donava, — viudeta igual».
«¿Què és aquest soroll que sento, — comte l'Arnau?
¿Què és aquest soroll que sento, — que em dóna espant?».
«És el cavall que m'espera, — muller lleial;
És el cavall que m'espera, — viudeta igual».
«Baixeu-li grana i civada, — comte l'Arnau;
baixeu-li grana i civada, — valga'm Déu val».
«No menja gra ni civada, — muller lleial,
sinó ànimes damnades, — si n'hi donau».
¿A on vos han donat posada, — comte l'Arnau?
¿A on vos han donat posada, — valga'm Déu val?».
«A l'infern me l'han donada, — muller lleial;
a l'infern me l'han donada, — viudeta igual».
«¿Per què allà us-e l'han donada, — comte l'Arnau?
¿Per què allà us-e l'han donada, — valga'm Déu val?».
«Per soldades mal pagades, — muller lleial,
i donzelles deshonorades, — viudeta igual».
«Cada dia us faig l'oferta, — comte l'Arnau;
cada dia us faig l'oferta, — valga'm Déu val».
«Vos dic no em feu pas l'oferta, — muller lleial,
vos dic no em feu pas l'oferta, — viudeta igual,
que com més me feu l'oferta, — més pena em dau.
Feu-ne tancar aquella mina, — muller lleial,
feu-ne tancar aquella mina, — viudeta igual,
que dóna al convent de monges — de Sant Joan.
¿Quina hora és que el gall ja canta, — muller lleial?
¿Quina hora és que el gall ja canta, — viudeta igual?».
«Les dotze hores són tocases, — comte l'Arnau;
les dotze hores són tocases, — valga'm Déu val».
«Ara, per la despedida, — muller lleial;
ara, per la despedida, — dem-nos les mans».
«Massa me les cremaríeu, — comte l'Arnau;
massa me les cremaríeu, — valga'm Déu val».

9 setembre 2010

Una notícia de VilaWeb.cat
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)